

en klinet Hytte og en Strimmel Jord derovre ved Stranden, hvor de kunde friste Livet. Han vilde ikke frygte. Han var jo endnu ung og stærk. Hans Arme havde ikke glemt at brydes med Spade og Hakke. Endnu sad der haard Hud indeni hans Hænder af syv Aars Stræb i Mark og Lade. Ja, nu skulde det ske! Nu skulde han genoprejse sit sunkne Hjem til Guds Ære! Fuglefrit vilde de bygge og bo bag Lyngtuen, og deres Lovsang skulde løfte sig mod Skyen som Lærken en gylden Sommermorgen. Aa, — det var, som klang der Harper i hans Indre, naar han tænkte derpaa! En Frydeklang, en Frihedsjubel svulmede og steg i hans Bryst. Han frygtede ikke! Hvad betød vel Armod, Sult, Lidelse — —?

Fadervor, Herrens Ord,
dækker Kristnes Davrebord.
Bønnens Magt, Daabens Pagt
slaar om Hjemmet Englevagt.

Takkesang, Frydesang
hvælver højt en Stue trang.
Sjælens Savn, Jesu Navn
lukker op for Himlens Favn.

V

Pater Rüdeshaimer og Frk. Ragnhild kom i dette Øjeblik gaaende inde over Heden i livlig Samtale . . . han med sin bredskyggede Straahat og en stor Rose i Knaphullet, hun i en lysblomstret Kjole, som hun omhyggeligt løftede op over Lakskoene, for at den ikke skulde blive hængende i de stride Lyngtoppe.

Det var første Gang, hun havde povet sig herop paa disse Enemærker, og det var ikke frit for, at hun følte sig lidt uhyggelig tilmode i det store, tavse, dystre